

Per befandt sig paa den Tid i Wien. Han havde tilbragt et Par Uger i Sumplandene omkring Donaumundingen for at studere de store Flodregulerings- og Havnearbejder der. Snart tilhest, snart i aaben Baad eller paa synkefærdige Sandpramme havde han fartet om i al Slags Vejr og et Par Gange endog haft ondt ved at skaffe sig Tag over Hovedet for Natten.

Udtrættet af disse ham uvante Strabadser sad han Dagen efter Ankomsten til Wien udenfor en Kafe og følte en stærk Trang til igen at tale med et Menneske om andet end Pæleramning og Opudring. Han havde, siden han skiltes fra Jakobe, udelukkende omgaaedes Ingeniører, . . . og ikke Ingeniører af den hjemlige, almindannede Art, men Teknikere, saaledes som Verdenskonkurrencen uddannede dem, Mænd med en fænomenal Sagkundskab paa et enkelt, oftest stærkt begrænset Omraade, men til Gengæld ganske bare paa Viden udenfor deres Fag og i Almindelighed blottede for alle andre Interesser end saadanne, der knyttedes til Eksistenskampen og det personlige Velvære.

Det var gaaet ham overfor disse Kolleger ligesom overfor de tre koldblodige, engelske Whiskydrikkere, han havde tilbragt Vinteren med i Dresack, og med hvem han heller ikke havde kunnet tale f. Eks. om de store Livsspørgsmaal, som dengang ganske særligt optog ham. Han var og blev en Fremmed i et saadant Selskab. Hvor højt han end beundrede deres specielle Dygtighed og Indsigt, og skønt deres Væsens Overlegenhed ofte fristede ham til Efterligning, rørte der sig i Dybet af hans Sind en Følelse af Medlidenhed med den Slags Mennesker, hvis Tanker aldrig hævede sig højere end Røgen fra deres Cigar.